

РЕШЕНИЕ

№ 1412

гр. София, 05.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 14-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесет и първи ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ася Събева

Членове: Елена Тахчиева
Кристина Филипова

при участието на секретаря Мария Ив. Крайнова
като разгледа докладваното от Ася Събева Въззивно гражданско дело № 20221000502510 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение № 261739 от 15.03.2021г. постановено по гр.д.№ 3297/20г. по описа на СГС, ГО, 10 състав, са уважени обективно и субективно съединени искове с правно основание чл.79 и 92 ЗЗД, като „АВАНГАРД БИЛД-1“ ЕООД ЕИК 175287120 и И. Д. К. са осъдени да заплатят солидарно в полза на Д. К. С. сумата от 149 008.82 лв. представляваща левовата равностойност на 76 187 евро, дължима по Споразумение от 14.02.2020г. за встъпване в дълг по предварителен договор за продажба и строителство на недвижим имот от 25.09.2015г., ведно със законната лихва върху нея от 01.04.2020г. до окончателното й изплащане, както и компенсаторна неустойка за периода 03.03.2020г. - 01.04.2020г. в размер на 2933.75 лв., представляваща левовата равностойност на 1500 евро, дължима по силата на чл.4 от Споразумение от 14.02.2020г. за встъпване в дълг по предварителен договор за продажба и строителство на недвижим имот от 25.09.2015г., ведно със сумата от 11 227.71 лв. разноски по делото

В срока по чл.259 ГПК срещу решението е депозирана въззивна жалба от ответника по делото И. Д. К..

Жалбоподателят-ответник оспорва решението изцяло и моли съда да го отмени и отхвърли предявените искове. Изтъква факта, че съдът е променил извън диспозитивното начало предметът на правния спор. В чл. 2, ал. 1 от споразумението от 14.02.2020г., от което произтича и правния спор между страните, последните са уговорили, че „дължимата и

достатъчна неустойка за неизпълнението на продавача е в размер на 36 470 евро“. На стр. 3, абз. 4 от ИМ изрично също се сочи, че „Посочената сума от 76 187 евро включва сумата от 39 717 евро, заплатена от Д. С. цена на недвижимия имот, предмет на предварителния договор, както и сумата от 36 740 евро, представляваща договорената от страните по силата на представеното допълнително споразумение НЕУСТОЙКА. Видно от посоченото в ИМ ищецът претендира като неустойка сумата, в размер на 36 740 евро /част от цялата сума в размер на 76 187 евро/. Следователно основанието на претенцията за тази сума е неустойка, а не друго. В тази връзка, задължение на съда е да разглежда тази претенция именно на така посоченото основание - като неустойка, без да излиза извън диспозитивното начало. Намира постановения от СГС доклад за бланкетен, непълен и неточен, в резултат на което делото остава неизяснено от фактическа страна, тъй като СГС не е изложил мотиви защо оставя без уважение така направеното доказателствено искане за разпит на свидетел относно обстоятелствата около сключване на процесното споразумение от 14.02.2020г. По отношение на твърдението, че така сключената клауза на чл.2 ал.1 от споразумението от 14.02.2020г., представлява уговорка за обезщетение на претърпени вреди: изрично възразяват и оспорват това твърдение. Твърдят, че такава уговорка никога не е имало, затова посочените вреди следва да бъдат доказани. Заявяват, че съгласие от дружеството и неговия управител, сключил споразумението и в качеството на физическо лице - солидарен длъжник, никога не е давано. Клаузата за „обезщетение за претърпени вреди“ от ищеца не съществува или ако се приеме, че съществува, то тази клауза и изобщо процесното споразумение от 14.02.2020 г. е нищожно поради липса на съгласие, най - малко по отношение на клаузата на чл.2 ал.1 от споразумението от 14.02.2020г. Уговорената клауза в чл.2 ал.1 е недействителна и поради накръняване на добрите нрави: така уговорената неустойка води до недопустимо неоснователно обогатяване и не е съобразена с действителния размер на вредите, които Д. С. е претърпял. Видно от чл.2 ал.1 от споразумението, компенсаторната неустойка в размер на 36 470 евро е почти 100 % от дадената от ищеца сума. За предаване на цялата сума от 76 187 евро е уговорен едва седемнадесет дневен срок. Видно от чл. 4 от споразумението, мораторната неустойка е в размер на 50 евро на ден без краен срок. За сравнение съгласно т. 6.2. от предварителния договор от 25.09.2015г., сключен между страните, посочената неустойка при забава на плащане от страна на ищеца е едва 0,1%, но не повече от 10% от общата цена на договора. Считат, че е недопустимо и/или незаконосъобразно да се претендират, както е в случая, кумулативно мораторна неустойка, ведно с лихва за забава. Освен горепосоченото, при условията на евентуалност, на основание чл. 92, ал. 2 ЗЗД, по отношение на И. К. в лично качество, твърдят, че така уговорената неустойка е прекомерно голяма и завишена, като поради това молят да се намали нейния размер. Претендират разноски.

Въззиваемата страна Д. К. С. оспорва жалбата и моли съда да потвърди решението като правилно и законосъобразно. Посочва, че СГС е определил спорното право, видно от мотивите, като е посочил, че претенцията произтича от „наличие на валидно правоотношение, по силата на което ответниците Авангард билд-1“ и И. К. са поели солидарно задължение да изплатят на ищеца Д. С., в срок до 02.03.2020 г., сумата от 76 187

евро, включваща 39 717 евро - платена цена по предварителен договор от Д. С. и 36 740 евро неустойка за претърпените от ищеца вреди вследствие на неизпълнения предварителен договор сключен между него и „Авангард билд-1“ ЕООД“, като е посочил, че ответниците не са ангажирали доказателства, от които съдът да установи погасяването на задълженията. Твърди, че няма произнасяне извън основанието и петитума на исковата молба и становището на страните, поради което и решението на СГС е валидно и допустимо. Неоснователно се твърди, че е налице изменение на иска като се сочи, че вместо неустойка е присъдено обезщетение за вреди. Видно от съдържанието и тълкуването на чл.2 т. 1 от споразумението, става безспорно ясно, че сумата от 36470 евро се уговаря като обезщетение за вече настъпили от ищеца вреди. Това не представлява компенсаторна неустойка за обезпечение при евентуално неизпълнение на бъдещо договорно задължение, а се признава от страните като настъпила последица от неизпълнението на предварителния договор т.е. има обезщетителна функция- обезщетява вече претърпени вреди, за размера и основанието на които страните са се съгласили с цел избягване на бъдещи спорове- което е и смисъла на споразумението. И доколкото уговореното представлява санкция за настъпилото неизпълнение, обезщетение за претърпени вреди, не може да бъде нищожно, по аргумент на ответника, че представлява компенсаторна неустойка за бъдещи такива. Независимо от това, сумата се претендира на основание чл.2 т.2 от споразумението, а не на основание чл.2,т.1. Безспорен е фактът на неизпълнение на предварителния договор между страните от страна на „Авангард билд 1“ ЕООД. Предварителният договор не може да бъде обявен за окончателен, поради обстоятелството, че имотът, предмет на договора, е продаден на трето лице. Вследствие на това неизпълнение ищецът не би могъл да придобие право на собственост върху апартамента, което е следвало да се осъществи до 30.03.2017г. До сключване на споразумението между страните 14.02.2020г. са изминали около три години, в рамките на които е налице забава на продавача. Претендира разноски.

Софийски апелативен съд, действащ като въззивна инстанция, след като разгледа жалбите и обсъди събраните доказателства, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с обективно съединени искове с правно основание чл.79 вр.чл.365 /за реално изпълнение на спогодба/ и чл.92 ЗЗД за заплащане на мораторна неустойка.

Ищецът Д. К. С. твърди, че на 25.09.2015г. между него и „АВАНГАРД БИЛД-1“ ЕООД е сключен предварителен договор, съгласно който дружеството се е задължило да му продаде, а той да закупи апартамент № 8, който следвало да бъде построен върху дворно място от 550 кв.м., съставляващо УПИ-15-930, със застроена площ от 63,401 кв.м., находящ се на третия етаж от сградата, която следвало да бъде построена. Продажната цена на имота е договорена на 44 130 евро или левовата равностойност по курса към деня на плащане. В изпълнение на задълженията си по предварителния договор, ищецът- купувач превел на ответника- продавач сумата от 39 717 евро, като останалата част от продажната цена, възлизаща на 4413 евро, следвало да бъде платена след въвеждане на сградата в експлоатация. Твърди, че

поради извършена разпоредителна сделка с апартамента, предмет на предварителния договор между страните, от ответника-продавач в полза на трето лице, изпълнението на задължението на продавача е станало обективно невъзможно. Затова на 14.02.2020г. между него и И. Д. К. било постигнато споразумение за извънсъдебно уреждане на отношенията, оформено с нотариална заверка на подписите, съгласно което И. Д. К. е встъпил в дълга на „АВАНГАРД БИЛД-1“ ЕООД, в качеството на солидарен длъжник, като страните са се споразумели на ищеца да бъде изплатена в срок до 02.03.2020г. общо сумата от 76 187 евро, която включва сумата 39 717 евро - връщане на заплатената цена по предварителния договор, както и сумата от 36 740 евро - договорена от страните неустойка. Уговорено е още, че при забава ще се дължи неустойка в размер на 50 евро за всеки ден закъснение. Въпреки това договорените суми не са заплатени, поради което претендира при условията на пасивна солидарност, на основание сключено между страните споразумение от 14.02.2020г. дължима главница в размер на 149 008.82 лв. представляваща левовата равностойност на 76 187 евро, както и мораторна неустойка дължима за периода 03.03.2020г. - 01.04.2020г. в размер на 2 933.75 лв., представляваща левовата равностойност на 1500 евро, ведно със законната лихва върху главницата, считано от депозиране на ИМ до окончателното изплащане и направените разноски.

Ответниците „АВАНГАРД БИАД-1“ ЕООД /в н./ ЕИК 175287120 и И. Д. К. оспорват исковете като неоснователни, правят възражение за нищожност на клаузите на споразумението от 14.02.2020г. касаещи дължими неустойки/включени като част от главното заявено вземане/, евентуално възражават срещу техния размер като прекомерен. Според ответниците единствената цел на ищеца не е да бъдат компенсирани вредите, поради неключването на окончателен договор, а неоснователно обогатяване за тяхна сметка. Претендират разноски.

От фактическа страна се установява, че на 25.09.2015г. между Д. С. и „Авангард Билд-1“ ЕООД е сключен предварителен договор, съгласно който дружеството се е задължило да му продаде, а той да закупи апартамент, който следвало да бъде построен върху дворно място от 550 кв.м., съставляващо УПИ-15-930, а именно - апартамент №8, със застроена площ от 63,401 кв.м., находящ се на третия етаж от сградата, която следвало да бъде построена. Продажната цена на имота е договорена на 44 130 евро или левовата равностойност по курса към деня на плащане.

В изпълнение на задълженията си по предварителния договор, ищецът- купувач превел на ответника-продавач сумата от 39 717 евро, като останалата част от продажната цена, възлизаща на 4413 евро, следвало да бъде платена след въвеждане на сградата в експлоатация. Плащането е доказано от представените Платежни нареждания за кредитен превод /л.11-13/ от съдържанието на които е видно, че ищецът е извършил 3 на брой плащания, всяко от които на стойност 25 893 лв., в полза на ответника - „Авангард Билд-1“ ЕООД, съответно на датите 25.09.2015г., 24.02.2016г., 12.09.2016г., в изпълнение на поетото по силата на предварителния договор задължение за плащане на продажната цена. Общо заплатената сума възлиза на 76 679 лв. Падежът на задължението за прехвърляне на

собствеността е определен до 30.03.2017г.

Междувременно поради извършена разпоредителна сделка с апартамента през 2019г., предмет на предварителния договор между страните, от ответника-продавач в полза на трето лице-купувач, изпълнението на задължението на продавача е станало обективно невъзможно.

Затова на 14.02.2020г. между купувача и И. Д. К. /като управител и едноличен собственик на капитала на дружеството продавач/ е постигнато **споразумение за извънсъдебно уреждане** на отношенията, оформено с нотариална заверка на подписите, съгласно което И. Д. К. е встъпил в дълга на „АВАНГАРД БИЛД-1“ ЕООД, в качеството на солидарен длъжник, като страните са се споразумели на ищеца да бъде изплатена в срок до 02.03.2020г. общо сумата от 76 187 евро, която включва : сумата 39 717 евро - връщане на вече заплатената цена по предварителния договор, както и сумата от 36 740 евро - договорена от страните като дължима и достатъчна компенсаторна неустойка. Падежът на това задължение е до 02.03.2020г. /чл.2 ал.3/, като е **уговорено е още в чл.4, че при забава и на това задължение ще се дължи мораторна неустойка в размер на по 50 евро за всеки следващ ден забава до окончателното ѝ изплащане.**

Въпреки тази спогодба, обективизираща и извънсъдебно признание на дълга от страна на продавача, задължението остава неизпълнено до момента. При справка в търговския регистър САС констатира, че спрямо ответника „АВАНГАРД БИЛД-1“ ЕООД ЕИК 175287120, е открито производство по несъстоятелност на 02.03.2022г. с начална дата на неплатежоспособността 31.12.2017г., което предполага спиране на производството по реда на чл.637 ТЗ спрямо дружеството и предявяване на вземането на ищеца пред синдика Е. Т.. Независимо от това и предвид факта, че от името на дружеството жалба няма депозирана, съдът намира /с оглед указанията на ВКС/ че в тази част решението е влязло в сила т.е. правно ирелевантно е дали вземането е предявено пред синдика.

Няма новопредставени доказателства пред настоящата инстанция.

При така установената фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:

Претенциите произтичат от постигнато на 14.02.2020г. **споразумение за извънсъдебно уреждане** на отношенията, оформено с нотариална заверка на подписите между ищеца и И. Д. К. /като управител на дружеството продавач/, който е встъпил като съдължник в задълженията на дружеството по предварителния договор, в качеството си на физическо лице.

Отношенията между икономически свързани лица по смисъла на § 1, ал.2 от ДР на ТЗ, каквито несъмнено са солидарните длъжници по настоящия спор /управител на ЕООД и едноличен собственик на капитала/, позволяват уговаряне на условия, различни от обичайните. Такова би било прибягването до допустимата /съгласно чл.9 ЗЗД/ правна фигура на "поемане на изпълнението", която нашият законодател не е уредил изрично. По силата на такъв договор едно трето, свързано с длъжника лице, може да се задължи към

последния, било за да изпълни вместо него, било да поеме наред с него задължението му към кредитора, т.е. като солидарен длъжник. Касае се за уреждане на вътрешните отношения между длъжник и третото лице, на встъпването в дълг - по смисъла на чл.101 ЗЗД, защото "ако кредиторът е одобрил съгласението за встъпване, то не може да бъде отменено или изменено без негово съгласие": разрешение идентично с това по чл.22 ЗЗД досежно заявлението на бенефициера към промитента или към стипуланта, че ще се ползува от облагодетелстващата го клауза.

Безспорно продавачът е допуснал виновно неизпълнение на поетото договорно задължение по предварителния договор да построи и прехвърли правото на собственост в полза на купувача, като вместо това е продал имота на трето лице-купувач. Затова следва да върне вече платеното от купувача /90% от цената/ след като договорът е развален по взаимно съгласие - на отпаднало основание. Затова и с цел избягване на бъдещи спорове е сключена процесната спогодба, която освен връщане на платената до момента цена, изрично предвижда и обезщетение за причинените и вече настъпили за купувача вреди, под формата на компенсаторна неустойка. Именно тази втора част на спогодбата е предмет на оспорване от жалбоподателя с релевирани доводи за нищожност респ. прекомерност на същата.

Първо - чл.2 от процесната спогодба е форма на договор, който сам по себе си подлежи на изпълнение, независимо от правопораждащия го юридически факт - предварителен договор и виновно неизпълнение. Основанието на предявената претенция е чл.365 ЗЗД, а не чл.92 ЗЗД. Спогодбата има декларативно /установително/ и конститутивно действие, а съдът е длъжен да приеме, че правното положение между страните е такова, каквото споразумението прогласява. Именно затова дължимата главницата, подлежаща на плащане от страна на жалбоподателя, не подлежи на преценка за прекомерност от страна на съда, доколкото това не е типичната компенсаторна неустойка, договорена при евентуално бъдещо неизпълнение, а конкретен размер на вече настъпили вреди в резултат на виновно и признато от продавача неизпълнение на договорно задължение. В тази част спогодбата има конститутивно действие /създава ново правно положение между страните по нея/ и не подлежи на съдебна преценка. Няма наведени правоизключващи възражения за нищожност респ. унищожаемост на самото споразумение по чл.365 ЗЗД. Още повече същото е подписано от лице, упражняващо търговска дейност по занятие по смисъла на ТЗ, в качеството му на управител на ЕООД. След като този договор е действителен, съдът е длъжен да се съобрази с договорките между страните в него и да приеме, че отношенията са такива, каквито те са уговорили. В съответствие със същността на договора за спогодба като способ за разрешаване на спорове чрез взаимни компромиси, ищците не следва да доказват наличието на задълженията на ответника при постигната спогодба относно този факт-че ответникът има парично задължение, произхождащо от позволени договори/по аргумент от чл.366 ЗЗД/. С оглед тези характеристики на договора за спогодба, съдът следва да се позове на същия, без да установява действителните отношения между страните. В този смисъл според въззивния съд е практиката на ВКС, съдържаща се в решение № 134 от 21.06.2019 г. по гр. д. № 4255/2018 г. на III ГО. Ето защо, след направеното от жалбоподателя в спогодбата

валидно признание на вземането в размер на 36 470 евро, той вече не може да го оспорва, позовавайки се на възражения, които произхождат от предходните правоотношения между страните.

Второ и независимо от гореизложеното, дори ако това е иск с правно основание чл.92 ЗЗД - основанията за недействителност на сделките са установени с императивни правни норми, като в практиката на ВКС се съдържат конкретни разрешения с оглед сделките, договорните клаузи и основанията за нищожност, по отношение на които е приложимо тълкуването, дадено в т. 1 на цитираното тълкувателно решение. В него се приема, че въззивният съд служебно следи за спазването на императивни правни норми, касаещи формата на нотариални действия. Според решение № 229 от 21.01.2013 г. на ВКС по т. д. № 1050/2011 г., II т. о., и известните на състава решение № 178 от 26.02.2015 г. на ВКС по т. д. № 2945/2013 г., II т. о. и решение № 193 от 12.02.2018 г. на ВКС по т. д. № 2303/2016 г., I т. о. въззивният съд, разглеждащ иск по чл. 92 ЗЗД за заплащане на неустойка, е длъжен да следи служебно за евентуалната нищожност на съдържащата се в договора уговорка за неустойка поради противоречие с добрите нрави /и закона/, без да е ограничен в произнасянето си относно действителността на уговорката от разпоредбата на чл.269 ГПК. Прието е, че неустойката следва да се приеме за нищожна, ако единствената цел, за която е уговорена, излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции- в този смисъл ТР № 1 от 15.06.2010 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2009 г., ОСТК, задължително за въззивния съдебен състав. СГС е счел, че в случая неустойката не излиза извън тези ѝ присъщи функции, тъй като тя би излязла от тези си функции, ако същата бе така уговорена, че да обуславя по-голям интерес от неизпълнението на договора, отколкото от изпълнението на същия, като обстоятелство, навеждащо на подобно неизпълнение, също не е доказано от страна на ответника, сега жалбоподател, а и не се и твърди.

САС споделя този извод, тъй като компенсаторната неустойка е договорена за вредите, изразяващи се в разликата в цената на имота /предмет на неизпълнения предварителен договор/, която е била договорена през 2015г. и съответно цената през 2020г., когато е постигната спогодбата. Ноторно известен факт е, че цените на имотите нарастваха постоянно в този период от време и се увеличаха тройно за кв.м. през 2022г. Ето защо следва да бъде съобразен факта при каква средна пазарна цена би могъл купувачът да закупи същия имот при същите параметри и условия - квадратура и местоположение през 2020г. спрямо подлежаща на връщане цена, договорена през 2015г. Именно затова съдът намира, че в случая не може да се приеме уговорената компенсаторна неустойка за прекомерна, ако се съпостави с евентуалните вреди, които ищецът вече е претърпял при неизпълнение на обезпеченото главно задължение. По делото не са ангажирани доказателства, от които да е видно, че размерът на уговорената неустойка значително надвишава размера на евентуалните вреди, претърпени от ищеца при настъпилото вече неизпълнение на задължението на строителя-продавач, които са предвидими от страните по договора към датата на постигане на споразумението през 2020г. .

Поради изложеното по-горе, САС приема за неоснователни и недоказани твърденията на

жалбоподателя-ответник относно възражението за нищожност поради противоречие с добрите нрави или поради прекомерност на процесната главница, състояща се от две компоненти.

Трето - що се отнася до мораторната неустойка, предвидена в чл.4 от спогодбата за изпълнение на задължението по същата, договорена в размер на по 50 евро на ден, без краен предел.

Неустойката може да бъде определена като абсолютна величина, но може да бъде и определяема. Размерът на неустойката се определя с оглед постигането и на трите ѝ функции - обезпечителна, обезщетителна и санкционна. Допустимо е уговореният размер на неустойката да бъде по-голям от претърпените от кредитора вреди, тъй като към момента на уговаряне на неустойката не е известно кога и дали ще настъпи изпълнението, съответно размерът на вредите може да варира. В тези случаи, ако неустойката е прекомерно голяма с оглед реално претърпените вреди може да се иска намаляването ѝ по чл.92 ал.2 ЗЗД.

Прекомерността на неустойката не я прави а priori нищожна поради накърняване на добрите нрави. За разлика от прекомерността, нищожността на неустойката трябва да е установима към момента на сключване на договора. В процесния случай неустойката е определяема и не е нищожна. Съдът е намерил за неоснователно възражението за нищожност на неустойката, поради липса на основание, като противоречаща на добрите нрави, като прекомерна и уговорена без краен предел. Позовал се е на разясненията, дадени в Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010 г. по тълк. дело № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС, че неустойката следва да се приеме за нищожна, ако единствената цел, за която е уговорена, излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. В случая е прието, че уговорената неустойка не надхвърля така очертаните функции с оглед конкретните обстоятелства към момента на сключване на споразумението - забавата на строителя-продавач е повече от 3 години /окончателен договор е следвало да бъде сключен до 30.03.2017г./, а такъв изобщо не е сключен, поради продажба на имота на трето лице, платената от купувача цена не е доброволно върната обратно, а договорената по спогодбата главница не е реално платена на падежа - 02.03.2020г. С оглед на това, е счел, че уговарянето на неустойка в размер на 50 евро на ден до датата на плащането не нарушава на принципа на справедливост. Изложени са съображения, че присъждането ѝ като мораторна неустойка над размера на заплатената законна лихва не води до кумулиране с обезщетение за вредите, произтичащи от едно и също изпълнение, а с оглед значителния период на забава от страна на продавача, няма нарушаване на принципа за недопускане на неоснователно обогатяване на кредитора за сметка на длъжника.

Не на последно място: в случая сключената между страните сделка е търговска и то от категорията на абсолютните по смисъла на чл.1, ал.1, т.14 ТЗ. Ответникът е търговец по смисъла на чл.1, ал.2, т.1 ТЗ, поради което при липса на доказателства за обратното предварителният договор и споразумението са търговска сделка по силата на чл.286, ал.2 ТЗ. Затова по силата на чл.287 ТЗ за него ще намерят приложение правилата за търговските сделки. Това води до невъзможност да се иска намаляване на неустойката поради

прекомерност предвид изричната забрана на чл.309 ТЗ. В този смисъл правопогасяващото възражение е лишено от основание, доколкото предмет на договорните отношения между страните е търговска дейност по строителство и продажба на недвижими имоти.

С оглед гореизложеното и при съвпадане изводите на първа и настоящата инстанции, решението следва да бъде потвърдено.

На основание чл.78 ал.3 ГПК жалбоподателят следва да заплати в полза на въззиваемата страна направените пред настоящата инстанция разноски, съгласно приложения списък по чл.80 ГПК, в размер от 4530 лв. платен адв.хonorар.

Воден от горното и на основание чл. 272 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 261739 от 15.03.2021г. постановено по гр.д.№ 3297/20г. по описа на СГС, ГО, 10 състав.

ОСЪЖДА И. Д. К. ЕГН ***** гр. ***, ул. „****“ №****, вх.***, ет.*** **ДА ЗАПЛАТИ В ПОЛЗА НА** Д. К. С. ЕГН ***** гр. ***, ул. „****“ №****, ет.***, ап.***, сумата от 4530 лв. /четири хиляди петстотин и тридесет лева/, направени по делото разноски.

Решението е влязло в сила по отношение на „АВАНГАРД БИЛД-1“ ЕООД - в несъстоятелност ЕИК 175287120, седалище и адрес на управление: гр. София, район „Красно село“, ул. Солун № 60 А, ет.2, ап.3

Решението може да се обжалва в едномесечен срок от съобщаването му на страните с касационна жалба пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____